

- o przedsięwzięcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne dla skłonienia Komisji do wykonania jej obowiązków wynikających z art. 233 WE, w tym w szczególności do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia złożonego dnia 27 października 1997 r.
- o obciążenie Komisji kosztami niniejszej skargi

Zarzuty i główne argumenty

Mocą zaskarżanej decyzji odrzucone zostało - z powodu rzekomego braku przesłanek do zastosowania do EUROCONTROL przepisów wspólnotowych w dziedzinie konkurencji oraz braku wystarczających elementów do udowodnienia zarzucanych nadużyć, stanowiących jego przedmiot - zgłoszenie, przesłane w trybie art. 3 Rozporządzenia nr 17/62 dnia 27 października 1997 r. przez ówczesną Alenia Difesa, gałąź przedsiębiorstwa FINMECCANICA S.p.A. Skarżąca zgłosiła między innymi nadużycia pozycji dominującej popełniane przez EUROCONTROL oraz skutki zakłócające konkurencję w sposobie zarządzania umowami rozwoju prototypów, prawami własności intelektualnej (IPR-ami), w odniesieniu do umów dostawy osprzętowania Air Traffic Management oraz w przebiegu pomocy na rzecz organów administracji krajowej.

Owa decyzja jest przedmiotem zaskarżenia przede wszystkim z powodu naruszenia przepisu art. 82 Traktatu WE, w szczególności dlatego, iż pomimo świadomości stosowności co do zasady art. 82 do EUROCONTROL, w niniejszym przypadku decyzja ta wyłącza możliwość odwołania się do niego poprzez zanegowanie gospodarczego charakteru działalności normalizacji i pomocy na rzecz organów administracji krajowej, dokonanych przez powyższy podmiot.

Oprócz uchybienia opisanego powyżej, decyzja ta jest zdaniem skarżącej wadliwa, albowiem Komisja:

- a) nie dokonała analizy merytorycznej nadużyć wynikających ze zgłoszonych zachowań odnoszących się do działalności normalizacji, regulacji i walidacji oraz pomocy na rzecz organów administracji krajowej;
- b) oceniając merytorycznie, choć pobieżnie, zachowanie EUROCONTROL w zakresie działalności zakupu prototypów i zarządzania obejmującego prawa własności intelektualnej, wyłączyła występowanie nadużycia w rozumieniu art. 82 Traktatu WE.

Wreszcie zaskarżana decyzja wydaje się wadliwa, albowiem pozbawiona jest jakiegokolwiek uzasadnienia przekonywującego o niegospodarczym charakterze niektórych działalności EUROCONTROL oraz nieistnieniu ze strony EUROCONTROL zachowań noszących cechy nadużyć w rozumieniu art. 82 Traktatu WE.

Skarga wniesiona dnia 27 kwietnia 2004 r. przez Electricité de France (EDF) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-156/04)

(2004/C 179/24)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 27 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Electricité de France (EDF), z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Michela Debroux, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Uchylenie artykułów 3 i 4 ostatecznej decyzji Komisji C(2003)4637 z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy publicznej udzielonej przez Francję skarżącej oraz sektorowi produkcji energii elektrycznej i gazownictwa w postaci ułatwień księgowych i podatkowych, przyznanych w roku 1997, w momencie restrukturyzacji bilansu EDF;
- Ewentualnie, uchylenie artykułów 3 i 4 zaskarżonej decyzji ze względu na znaczne zawyżenie kwoty, której zwrot nakazano EDF;
- Obciążyć Komisję kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że niezapłacenie przez skarżącą podatku dochodowego od osób prawnych należnego z tytułu przekształcenia w dotację na podwyższenie kapitału, niepodlegających opodatkowaniu zaliczek na przyszłe koszty uzyskania przychodu utworzonych w związku z odnowieniem jej sieci przesyłowej, stanowiło pomoc publiczną niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi przede wszystkim zarzut złamania podstawowych zasad proceduralnych. Wskazuje, że poprzez zmianę opinii pomiędzy wszczęciem postępowania a wydaniem zaskarżonej decyzji, bez umożliwienia przedstawienia uwag przez skarżącą, Komisja naruszyła jej prawo do obrony.

Skarżąca twierdzi następnie, że działania będące przedmiotem decyzji Komisji należy postrzegać jako uprawnioną operację jego dokapitalizowania. Komisja, nie odpowiadając na ten argument, nie dopełniła obowiązku uzasadnienia decyzji i popełniła błąd w interpretacji pojęcia pomocy publicznej. Skarżąca twierdzi również, w ramach tego samego zarzutu, że będące przedmiotem decyzji działania nie miały wpływu na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, nie można ich zatem uznać za pomoc publiczną.

Wreszcie, na poparcie swojego dodatkowego wniosku, skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji nałożono na nią obowiązek zwrotu kwoty wyższej, niż kwota, którą można by ewentualnie uznać za należną.